

värrast suud kullutan? Kohhus wõtke sind kässile, siis ohhelik kaela ja wõlla!"

Reinowadder mõtles: Olleksin parremine koco jänud; kudda siit peasen? Sago, mis saab: ehk leian mõrra põhjas auku, kust läbbi peasen. Katsume õnne! Siis ütles ta kuningale:

"Wäggero kuningas, kõrgetsohli würst! kui teie käst mind surma mõistab, siis ollen surma wäärt. Agga, armoline issand! andke mulle nattoke aega asja ärraselletada. Waenlaste walle keel on teid peenud, muido olleksite asja läbbi arwates varremat otiust leidnud. Teie wõtsite enne mittokord miino sõda ja nouu kuulda, kuulge ka tänä miino juttu. Kes tohib teie armo ja miino wahhele oma miina pista? Keemad tullemad kaewama, kui mind kaugel teadwad; pange neid minuga suud su wasto! — Värrast wõite kohhut mõista, kudda tabhate. Arwast seisin teie meles, kui teie ello ja õnne värrast möda maad ümber käisin. Kuis olleksin julgend teie kotta astuda, kui mul middagi süüd inge teadawal olleks olnud? Seal olleksin ma pakko puggenud. Wai kas Ma ilma kuld ja warra mind kindlast mõisast seie olleks jõudnud peita? Mul ei olnud mingi ekstust, sellepärast tullin kutsumata seie. Täddi-poeg Martin läks miino assemel Kurresare, selle värrast wõisin teie ette astuda. — Wai pissoke silma-teender koddajänes miino peale luiskanuo? Astuqo mehhike seie, sin ma seisan! Agga õlpsam selja tagga räkida, kui silma ees! Enne läbbikulamist

ei tohita kohhut mõista. Mõllemad karewalad kelmid — warres ja koddajänes — on miino käest mõnda hääd sanud. Tonacile onniko astus koddajänes lahfelt terretades meie ukse ette, olli wässinud ja pallus nattoke süa. Pallusin tedda tuppa astuda ja meiega surust wõtta. Perrenaine tõi leiba ja marju lanale, meil olli paastopääw. Kui wõeras kõhtu täitnud, astus miino nohem pocekene laua jure ja käppas ühhe illejänud leiba korokese laualt. Sõbber koddajänes andis poiskesele kõrwa loysu, et werri suust ja niinast wälja purtsas. Seal sassis miino wanem poeg äbbemata wõera tutust finni ja rapputas mehhikese kassokat. Miina ruttasin taplejaid lahutamata, karristasin poega, mis ta wõera kallale olli läinud, ja sellega olli asji otsas. Leidis koddajänes riust kahju: leppigo sellega; ta olleks enam malka sanud, kui miina appi ei olleks läinud. Se on mulle nüüd tänuks, et kaebama tulleb. — Warrekse luggu sündis nõnda. Tema tuli ohlides miino jure, räkis: kudda naine sure ablusega küska sües lu kurko olli ajanud ja selle kätte löppenud. Kus se õnnetus juhtunud? jäi mulle teadmata. Ehk tappis rieldes isse oma naise ja püab süüd nüüd teiste peale tunnistada. Warrekse tiwad ullatawad kõrgemale kui miino üppamine, kudda olleksin ma Terrawnoffa kätte wõinud sada?

Kahhab keddagi miino peale süüd tunnistada, se astugo ette ja tehko tunnismeeeste su läbbi asja tõeks, kudda kohto seadus. Kellel tunnismehhi ei